

De IMITATIE KOGEL

DOOR
O'HENRY

De rechter in het gerechtshof der Verenigde Staten van het grens-district gelegen aan de Rio Grande, vond zekeren morgen het volgende briefje tusschen zijn post: Rechter.

Toen u mij vier jaar geleden veroordeelde, meende u tevens een en ander te moeten zeggen. Onder meer harde opmerkingen voegde u mij toen toe, dat ik een ratelslang was. Misschien ben ik er wel een — in elk geval hoort u thans mijn ratel. Toen ik een jaar in de cel had doorgebracht, stierf mijn dochter — men zegt van ellende. Gij hebt een dochter, rechter, en ik zal u laten voelen wat het zeggen wil er een te verliezen. Ook zal ik den officier treffen, die tegen mij geëischt heeft. Ik ben weer vrij en de rol van ratelslang lijkt mij. Meer zeg ik niet; dit is mijn ratel. Let op, wanneer ik toeschiet.

De Uwe

Ratelslang.

Rechter Derwent legde het briefje achteloos terzijde. Het ontvangen van dergelijke epistels van door hem veroordeelde boeven was voor hem niets nieuws. Het maakte geen indruk meer op hem. Later op den morgen toonde hij den brief aan Littlefield, den jeugdigen procureur van het district, want Littlefield'snaam werd er ook in genoemd en de rechter was in alle zaken uiterst accuraat.

Littlefield reageerde op den ratel van den schrijver, voor zoover het hem betrof met een glimlach van verachting, maar hij fronste de wenkbrauwen over de verwijzing naar de dochter van den rechter, want hij en Nancy Derwent zouden de volgende maand huwen. Hij ging naar het archief van het gerechtshof en keek de stukken na van vier jaar geleden. Hij kwam tot de conclusie dat de brief kon geschreven zijn door Mexico Sam, een halfbloed desperado, die vier jaar geleden wegens doodslag veroordeeld was geworden. Zijn werkzaamheden gedurende de rest van den dag verdreven de kwestie uit zijn geest en de ratel van den wraakzuchtigen briefschrijver werd vergeten.

Het hof hield zitting in Brownsville. De meeste zaken betroffen gevallen van smokkelarij, muntvervalsingen en overvallen van

postkantoren. Een geval betrof dat van een jeugdigen Mexicaan, Rafael Ortiz, die door een sergeant der bereden politie op heeterdaad betrapt was bij het in betaling geven van een valschen dollar. Hij werd reeds lang verdacht, maar dit was de eerste maal dat men bewijzen in handen had. Ortiz wachtte gelaten in de cel tot zijn zaak voorkwam en doodde den tijd met het rooken van sigaretten. Kilpatrick, de sergeant, overhandigde den procureur op het kantoor den valschen dollar. Hij en een drogist konden zweren dat Ortiz hem in betaling had gegeven voor een flesch medicijnen. Het geldstuk was slecht nagemaakt; het was dof en zacht en bleek hoofdzakelijk uit lood te bestaan. Den volgenden dag zou deze zaak in behandeling komen en de procureur ging zich daarvoor voorbereiden.

„Geen expert noodig om het loodgehalte te bewijzen, hè Kil?” lachte Littlefield, terwijl hij den dollar op de tafel liet vallen, wat een klank gaf van bijna zuiver lood.

„De Mexicaan is er bij,” antwoordde de sergeant, die zijn patroontasch omgordde. „Hij ontkomt er niet aan. Ik had al lang vermoeden dat hij tot een bende valsche munters behoorde, maar dit is de eerste keer, dat wij een bewijs hebben. Heeft u zijn vrouw nooit gezien?” ging hij door. „Ik zag haar een tijdje geleden toen ik bij zijn hut aan de rivier op de loer lag. Een schoonheid, mijnheer.”

Littlefield stak den dollar in zijn zak en schoof zijn memorandum van de zaak in een enveloppe. Juist op dat oogenblik stapte een als amazone gekleed bijzonder mooi, slank meisje het kantoor binnen. Het was Nancy Derwent.

„O, Bob, worden de zittingen van het hof niet om 12 uur vanmiddag gesloten tot morgenochtend?” vroeg zij aan Littlefield.

„Ja,” zei de procureur, „en ik ben er blij om, lieve kind, want ik heb heel

wat na te kijken vanmiddag, en —”

„Dat is nu weer net iets voor jou. Jij en vader worden nog eens levende wetboeken. Ik had nu juist zoo graag dat je vanmiddag meeding kieviten schieten. De Long Prairie wemelt er van. Hè, zeg nu geen neen. Ik zou dolgraag mijn nieuwe buks eens probeeren, en ik heb bevel gegeven Fly en Bess te zadelen; zij staan zoo rustig onder het schieten. Ik heb er op gerekend, dat je mee zou gaan.”

De kieviten wonnen het van de in kalfsleer gebonden wetboeken. Littlefield begon zijn papieren op te ruimen.

Toen werd op de deur geklopt. Kilpatrick opende en een mooie, zwartoogige vrouw met een huid van de teerste olijkleur, kwam het vertrek binnen. Over het hoofd droeg zij een zwarte shawl, waarvan de slippen om haar hals geslagen waren.

Zij begon oogenblikkelijk te spreken, een radde woordenstroom van welluidend Spaansch. Littlefield verstond geen Spaansch, maar de sergeant kon als tolk optreden en hij vertaalde haar woorden in gedeelten, af en toe de hand ophoudend om den vloed van haar woorden een moment te onderbreken.

„Ze kwam om U te spreken, Mr. Littlefield. Haar naam is Joya Ortiz. Ze wil U spreken over dat zaakje van haar man. Zegt, dat hij onschuldig is, dat zij het geld gemaakt heeft en het hem heeft laten uitgeven. Geef haar niet, Mr. Littlefield. Ik ken die Mexicaanschen; zij liegen, stelen of zullen zich laten dooden voor een kerel, als zij eenmaal verzot op hem zijn. Vertrouw nooit een vrouw die verliefd is!”

„Mr. Kilpatrick!”

Nancy Derwent's uitroep van verontwaardiging noopte sergeant Kilpatrick even tot de verklaring dat hij zijn gevoelens niet juist had uitgedrukt; hij ging daarna weer door met zijn vertaling.

